אמר אביי אין רישא וסיפא במקום שאין מכריזין · תימה לאביי ורבא ורב אשי כריבא היכי משדר ליה תתוכה האי לעיל אמרי' התוכה אסור גזירה שמא יתגנה לו בפני ישראל אי נמי משום דגניב ליה דעתיה וי"ל דלית להו להאך טיעוי אלא שיעויא קמא דאוקי במקום שמכריזין ותיתוך דשובד טוכבים מידע ידיע וכתנס פירש בקונטרס אמילתיה דרב אשי דפליג תנא דמתני' אתנא דברייתא דיכול לומר רב אשי (א) בשיטא קמא דלעיל כדפרישית והא דקתני מציעתא דאין מוכרין נבלות וטרפות לעובד כוכבים מפני שמטעהו דוקא במכירה הוא דאסור לפי שהעובד כוכבים נתן משיח בחורת שחוטה אבל בשולה דוכין לא חיישינן וסיפא דחיים שמא ימכרו לו נבלות וטרפות לא שימכרו בחורת שחוטה אלא שמא ימכרו לו ווודישוהו שהיא טרפה והעובד כוכבי' לא יגיד לו ולהא מיישי אמורא דהכא והא דקתני ואחד שמא יחזור ומכרנה לישראל לאביי ורבא איירי במקום שאין מכריזין ולא הכריזו אבל במקום שאין מכריזין לא חיישינן דלמא הדר זבין לה ישראל מיניה אפילו במכירת טבח באיטליז דאיכא ישראל טובא ורב אשי חיים כיון דטובא ישראל קיימי אתם דילמא חד מיניהו הדר זבין לה מיניה כדפירש בקונטרס ומיהו לההוא טיעויא דמצי לעיל גזירה שמא יתגנה לו בפני ישראל קשה רישא דהך ברייתא ודוחק לומר דפליג ומפרש ר"ת דלעיל במתניתין איירי באומר הישראל לעובד כוכבים שהיא מעוקרת ואתם הוא דאסור משום דגנוב דעתו אבל שלימה הא חזי ליה עובד כוכבים שלא ניטל הגיד אע"פ שישראל אמר לו שניטל יודע עובד כוכבים שהוא משקר ולכך חיישינן נמי בחתוכה שמא יתגנה לו בפני ישראל ויקנה ישראל מן העובד כוכבים אף במקום שאין מכריזין ואלכלנה בגידה ולא חיים דלמא טרפה היא מאחר שאומר ישראל בשעה שמוכרה לעובד כוכבים שתקנה וטרפה בה ליטול הגיד עד שראני לעצמו ואפי' יהא מותר לגנוב דעת העובד כוכבים מ"מ לא מסיק אדעתיה שלהטעותו אומר לו כן והא דדייק מדאוקיפד שמואל דאסור לגנוב דעתו יודע היה שמואל שבלגעת נתן לו ולא היה לו לתתם שמא ראה ישראל אחר אלא משום גזירת דעתו וכריתתא דקתני ובעובד כוכבים בין חתוכה ובין שלימה א"ל ליטול הימנה גיד הנשה אע"פ שהם כשתן לו סתם ולא אמר לו שהיא מעוקרת דאיהו דאמטעי לאפשה וגם ליכא למיחש דלמא חזי ליה ישראל אחרן ליה מן העובד כוכבים דבמקום שאין מכריזין איירי וחיים שמא אחר שיטול הגיד עדיו לו שהיא טרפה ולכך עותה לעובד כוכבים אבל היכא דאמר לעובד כוכבים שהיא מעוקרת לא חיים דלמא טרפה היא דאי טרפה היא מאי נפקא מיניה דיקור הרי אינה ראויה לעצמו ומציעתא דאין מוכרין נבלות וטרפות לעובד כוכבים *היינו כשאומר לו הכשרה היא ולכך אסור משום דמטעהו וגם משום שמא יקנה ישראל ממנו במקום שמכריזין ולא הכריז אבל במקום שאין מכריזין לא חיישינן דאפילו ראהו שאומר לו הישראל כך קא חשיב ישראל הראוי להשביח מקום אומר לו כן הכשרה דמיה יקרים דראויה לימכר לישראל אבל כשאומר דניטל גיד הימנה לא שייך טעם זה דלא עדיפא בהכי ואי אשי סבר דאפילו במקום שאין מכריזין חיישינן דישראל השומע לא אסיק אדעתיה דלהשביח מקום אומר כן וא"ח ולפלוג וליתני בדידה במקום שאין מכריזין דבהכי איירי רישא לאביי דכשאומר לו שהיא מעוקרת אין לשלוח עד שיטול הימנה גיד הנשה מפני שמטעהו ואחד שמא יחזור ומכרנה לישראל וי"ל דנקט נבלה וטרפה לרבותא דקא ס"ד דלא אסור מפני שמטעהו כשמוכר לו בחזקת שחוטה לפי שיודע דלהשביח מקום אומר כן :

אינהו דקא מטעו לאפשייהו כי הא · פי' בקונטרס והא דקתני לעיל מפני שמטעהו במוכר לו בחזקת חבית המכורות לחטוי כשאומר לו בשבילך אני פותחן דודאי גונב דעתו ואין גרשה דהא אלא אם כן הודיעו קתני דמשמע אפילו בשתם אסור ולא שרי אלא בכה"ג ועוד דמאי פריך מדב יהודה דפתח ליה לעולה דהא ודאי שלא היה מטעהו רב יהודה לומר לו בשבילך אני פותחן לכך גרשה דהתם בשתם ואסור משום דאין לאוקי אדעתיה דמכורות לחטוי אבל הכא אינהו [לו] לאסוקי אדעתייהו דטרפה היא ומר זוטרא איבעי ליה לאסוקי אדעתיה שלא לקרבתו היו בחיים אלא לגורך עצמם :

והא קא מטעינן ליה · וא"ח והא אין זה טעות כיון דבלאו הכי היו בחיים לכבודו כדקאמר ליה עפי הוה טרחנא דכה"ג אמרינן לעיל שאני שולה דחביב ליה לרב יהודה וי"ל דלא דמי כלל דלעיל נהי דליכא פסידא כל כך במה שפותחן כיון שהיו מכורות לחטוי מ"מ בעבורו פותחן וכיון דאפילו לא היו מכורות היה פותחן בעבורו לא הוצרך להודיעו כלל אבל הכא לא בא אלא בעבורו :

אחר מפני האנסין ואחד שמא מוכרין לו נבלות וטרפות אמר מר ובעובד כוכבים בין שלימה בין חתוכה אינו צריך ליטול הימנה גיד הנשה במאי עסקינן אילימא במקום שמכריזין חתוכה אמאי אינו צריך ליטול הימנה גיד הנשה כיון דלא אכרוז אתי למיזבן מיניה אלא בשישטא במקום שאין מכריזין אימא מציעתא מפני שני דברים אמרו אין מוכרין נבלות וטרפות לעובד כוכבים אחד מפני שמטעהו ואחד שמא יחזור ומכרנה לישראל אחר ואי במקום שאין מכריזין הא לא אתי למיזבן מיניה אלא פשישטא במקום שמכריזין אימא סיפא לא יאמר אדם לעובד כוכבים קח לי בדינר זה בשר מפני שני דברים אחד מפני האנסין ואחד שמא מוכרין לו נבילות וטרפות ואי במקום שמכריזין אי איתא דהוה טרפה אכרוזי הוו מכרזי אלא פשישטא במקום שאין מכריזין רישא וסיפא במקום שאין מכריזין מציעתא במקום שמכריזין אמר אביי אין רישא וסיפא במקום שאין מכריזין מציעתא במקום שמכריזין רבא אמר כולה במקום שמכריזין רישא וסיפא שהכריזו מציעתא שלא הכריזו רב אשי אמר כולה במקום שאין מכריזין ומציעתא "גזירה שמא ימכרנה בפני ישראל היכי מכרזינן אמר רב יצחק בר יוסף נפל בישרא לבני חילא ולימא נפל טריפתא לבני חילא לא זבני והא קמטעי להו [2]אינהו הוא דקמטעו נפשייהו כי הא דמר זוטרא בריה דרב נחמן הוה קאזיל מסיכרא לבי מתיזא ורבא ורב ספרא הוו קא אתו לסיכרא פגעו אהדדי הוא סבר לאפיה הוא דקאתו אמר להו למה להו לרבנן דטרוח ואתו כולי האי א"ל רב ספרא אנן לא הוה ידעינן דקאתי מר אי הוה ידעינן טפי הוה טרחינן א"ל רבא מ"ט אמרת ליה הבי דאחלישתיה לדעתיה א"ל והא קא מטעינן ליה איתו הוא דקא מטעי נפשיה ההוא טבחא דא"ל להבריה אי

לאחר מפני האנסים · שעובד כוכבים אנס הוא ומעכב הדיר בידו ונוטל את הטבח · כיון דלא אכרוז · היום והכל יודעים שאין היום טרפה באיטליז : אתי למיזבן מיניה · ואוכלה בגידה כסבור שטיעה : אלא פשישטא במקום שאין מכריזין · דלא זבני מיניה לאמת מציעתא כו' : אלא במקום שמכריזין · והיום לירע להם אומם שלא הכריזו הלכך אתי ישראל למיזבן מיניה : אכרוזי הוו מכרזי · ומדלא אכרוז לאו טרפה היא ואיכל ומה בכך : רבא אמר כולה במקום שמכריזין · רישא דקתני ובעובד כוכבים אפילו חתוכה אין צריך ליטול כשהכריזו היום שאותו היום לא יקח ישראל בשר מעובד כוכבים וסיפא נמי דאסור לשלוח דיר ביד עובד כוכבים כשהכריזו היום דהואיל ויש טרפה ימכרנה לו : מציעתא כשלא הכריזו ולא אכרוז להם אומם שלא הכריזו הלכך אתי ישראל למיזבן מיניה : כולה במקום שאין מכריזין · ולא זבין ישראל מעובד כוכבים בשר הילכך רישא א"ל ליטול גידה וסיפא נמי אסור לשלוח עובד כוכבים וליקח בשר דכיון דאין מכריזין יש לחוש שמא יש טרפה באיטליז ואין אנו יודעין : ומציעתא · דקתני אסור למוכר לעובד כוכבים אם לא הודיעו : גזירה שמא ימכרנה לו · הטבח בפני ישראל וזה הרואה לא שמע מן הטבח שהיא טרפה סבור שהיא כשרה ומיהו בדישא גבי שולה ירך לעובד כוכבים לא גזר שמא יתגנה לו בפני ישראל ויקחנה מידו ויאכלנה בגידה דכשלמא גבי מכירת טבח באיטליז קמזכין ליה לעובד כוכבים התם ישראל אוכל קיימי ואם חיישינן דלמא חד מיניהו הדר וזבין לה מיניה אבל שולה לעובד כוכבים בביתו הוא ומי ראה ואת"ל ירלנה אדם לא גזרינן כולי האי שמא יקחנה זה דס"ע לא זבני בישראל ותנא דמתני' פליג אתנא דברייתא וגזר בה כדאוקימנא לעיל גזרה שמא יתגנה לו ט' : נפל בישרא לבני חילא · בא לידיע בשר לעובדי כוכבים : לא זבני · דגנאי הוא להם מאחר שאין אנו רוצים לאוכלה : אינהו הוא דקא מטעו אנפשייהו · דלא משיולי לי טריפה לי כשרה והאי דקתני לעיל מפני שמטעהו במוכר לו בחזקת שמעה וכן הפותח חבית המכורות לחטוי דאמר לו בשבילך אני פותחן דודאי גונב דעתו ואין גרשה דהא אלא אם כן הודיעו קתני דמשמע אפילו בשתם אסור ולא שרי אלא בכה"ג ועוד דמאי פריך מדב יהודה דפתח ליה לעולה דהא ודאי שלא היה מטעהו רב יהודה לומר לו בשבילך אני פותחן לכך גרשה דהתם בשתם ואסור משום דאין לאוקי אדעתיה דמכורות לחטוי אבל הכא אינהו [לו] לאסוקי אדעתייהו דטרפה היא ומר זוטרא איבעי ליה לאסוקי אדעתיה שלא לקרבתו היו בחיים אלא לגורך עצמם :

והא קא מטעינן ליה · וא"ח והא אין זה טעות כיון דבלאו הכי היו בחיים לכבודו כדקאמר ליה עפי הוה טרחנא דכה"ג אמרינן לעיל שאני שולה דחביב ליה לרב יהודה וי"ל דלא דמי כלל דלעיל נהי דליכא פסידא כל כך במה שפותחן כיון שהיו מכורות לחטוי מ"מ בעבורו פותחן וכיון דאפילו לא היו מכורות היה פותחן בעבורו לא הוצרך להודיעו כלל אבל הכא לא בא אלא כלל בעבורו :

אי

כל הזכויות שמורות לדי. בי. אס. מושבים בע"מ ©

עין משפט נר מצוה

מז א מי' פ"ח מה' מאכלות אסורות הל' ד וש"ס פמג לאוין קלט קמא טוש"ע י"ד סי' סה סעיף יא:

מז ב (מיי' פ"ד מה' מכירה) טוש"ע ח"מ סי' רלח סעיף ה:

רבינו גרשום

ששנתן לאחרים : אלא פשישטא במקום שאין מכריזין כלומר במקום שאין הגילין להכריז באותו מקום אין קונה על הכל ישראל מא' בשר לפיכך נא' בין שליחה ובין התוכה אין צריך ליטול ממנה גיד הנשה דלא אתי ישראל מיזבן מיניה אלא פשישטא במקום שמכריזין כלומר במקום שתגילין להכריז ביום שלא הכריזו אין מוכרין נבלות וטריפות לא"י שמא יסכרנה לישראל ורב אשי אמר כולה במקום שאין מכריזין · ואי טרכת (א') במקום שאין תגילין להכריז אמאי אין מוכרין נבלות וטרפות לא"י והא לא אתי ישראל למיזבן מיניה נזרת שמא יסכרנה לו בני ישראל : אינהו הוא דקא מטעו כו' כלומר הן יודעין שטרפה והא דלא קא מכרינ נפל טרפתא לבני חילא כי היכי דלא מיפאסו : הא קא מטעינן ליה · כלומר דאנן אמרי' ליה דאנן נפקינן לקדמותיה וקא מטעינן ליה : אידא הוא דקא מטעי נפשיה כלומר שהוא יודע דלא נפקינן לקדמותיה ואף על פי כן קאמר אמאי איצטער רבנן :

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אמר וכו' ליטול לומר רב אשי כשיעויא :

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אמר וכו' היינו כשאומר לו הכשרה היא · עי' לקמן דף קו ע"א ובמהרש"א שם :

להרוג את זה והרג את שהרי נעשית מלאכה שחשב לעשותה: **יא** אבל אם נתכוין להדליק ראשונה ולכבות שניה אחריה ונהפך הדבר וכבה ראשונה ואחר כך הדליק שניה אחריה פטור. כבה זו והדליק זו בנשימה אחת חייב. שאע"פ שלא הקדים ההדלקה הרי זה לא איחר אותה אלא שתיכן כאחת ולפיכך חייב וכן כל כיוצא בזה וכל העושה מלאכה במתעסק ולא נתכוין לה פטור: **יב** כל המתכוין לעשות מלאכה ונעשית ביותר על כוונתו חייב בפחות מכוונתו פטור. כיצד הרי שנתכוין להוציא משא לאחריו ובא לו לפניו חייב שהרי נתכוין לשמירה פחותה ונעשית שמירה מעולה. אבל אם נתכוין להוציא לפניו ובא לו לאחריו פטור שהרי נתכוין להוציא בשמירה מעולה והוציא בשמירה פחותה וכן כל כיוצא בזה: **יג** היה הנור בסינר והשליך המשא בין בשרו וחלוקו בין שבא זה המשא שדרכו להוציאו בדרך הזאת לפניו בין שבא לאחריו חייב שכן דרכו להיות חוזר: **יד** כל המתכוין לעשות מלאכה בשבת והתחיל בה ועשה כשיעור חייב. אף על פי שלא השלים כל המלאכה שנתכוין להשלימה. כיצד הרי שנתכוין לכתוב אגרת או שטר בשבת אין אומרים לא יתחייב זה עד שישלים חפצו ויכתוב כל השטר או כל האגרת אלא משיכתוב שתי אותיות חייב. וכן אם נתכוין לארוג בגד שלם משיארוג שני חוטין חייב ואף על פי שכוונתו להשלים הבגד הואיל ועשה כשיעור בכוונה חייב וכן כל כיוצא בזה: **טו** כל המלאכה שהיחיד יכול לעשות אותה לבדו ועשו אותה שנים בשותפות בין שעשה זה מקצתה וזה מקצתה

א פמ"ג לאוין סס: ב פור סימן שטו סמ"ג לאוין שם:

משנה למלך

נאיסור דרבנן דאין איסורין שלנו מן סתורה כשם שקשה לו הוא דאמרינן דכל שאינו מכוון שרי אף לרי"א אבל נאיסורין דרבנן דנמקום אחר איסור אין כדשומא אסור מן סתורה אף שנמקום זה אינו אסור כי אם מדרבנן מכל מקום אף שאינו מכוון אסור לרי"א משום דכל דמקום כמין דאוריתא מקום כ"כ הוסס פ"ג דכלכות דף כ"ד (א"ה וכ"כ הרמב"ם בחדושי לפס' שבת פ' כירה דף מ"ז יע"ש): ודע דאף לפ"ד דר"י דאיסור שהוא אף באיסורין דרבנן פ"מ היכא דאינכא מלאכה שרי כיון דאינכא מרחי דהיינו דאינכא איסור תורה וגם אינו מכוון כ"כ הוסס פ"ק דכלכות דף ס' ובפ"ג דכלכות דף כ"ד מתנו דיש לחלק בין נמקום מלוס למקום שאין מלאכה יע"ש (א"ה ומיין עוד בדברי ה"ם רפ"א מס' עומלה ערשה):

לחם משנה

ולקח מנכים מנכים ולקח חמרים שחורות ולקח לכנות דמשמע דבחד מינא כ"ע מודו דחייב ואילו כגון בחבר מלקח מלכו ובחסקא (דף [כ'] ע"ב) אמר רבא ליקדם אינא כיוייהו והא חנים היו לפניו שתי גרות דולקות (מרוכות) ונתכוין לכבות זו וכבה לח זו להדליק לח א והדליק לח א חייב להדליק ולכבות וכבה והדליק בשניהם אחת הייב פ"ב. משמע מכלן דלשמואל דקאמר מתעסק פטור אפי' בחד מינא פטור היכא דנתכוין לקלקל תאנה זו ולקח תאנה א ומה שאמר בתמני' נתכוין לקלקל חמרים ולקח מנכים הייב ליקדם כדקאמר שהיה כדשתא לקלקל שמיכה ונהפך לו הדבר שכדשתא לקלקל חמרים ולקח מנכים החלה ולקח מנכים החלה וכו' דוקא דהוו שני מינים פטור אבל בחד מין ב' חייב אבל בשאינו ליקדם אלא נתכוין לקלקל תאנה א ולקח אחרת פטור חס פשוט ומוכרח בסך סוגיא ופ"ל איך כתב רבינו דנתכוין לכבות לח א וכבה לח א להדליק א כו' דחייב הא למה"ד לפי שנתכוין לקלקל תאנה א ולקח תאנה אחרת הא בין בדין בהדלקה ובין נתכוין לקלקל תאנה א שבבינו לדמיון משמע מן הסוגיא האחרת דפטור כדאיתיבא ופע"ב אלשון הברייתא קאמרה נבי גרות היו לפניו שתי גרות (מרוכות) ונתכוין לכבות לח א וכבה לח א וכו' חייב משמע שאם הדברים כדברי רבינו לפי גרסתו דגורם חייב הפך גירסת רש"י שגורם שם פטור וא"כ יל דבאמר כן לפי גירסתו, זה אינו דע"כ אפי' לפי גירסתו מוכרחים אנו לומר דמה שאמרה הברייתא נתכוין לכבות וכו' הייב להקדים כמו בתחילתן שהיה בדעתו לכבות א אחר זו והפך לו הדבר דאל"כ הקשי לשמואל דאמר דמתעסק פטור וכדאבר ר"ל בהגנות והשיב אל רבינו כן ולריך לישב על כל פנים דעת רבינו: עוד ק' קלת הדמיון שהביא מנתכוין להרוג אחת זה והרג אחת אם הייב דמה דמיון הוא זה אפילו שמתעסק יהיה פטור שם ראוי להיות חייב כדאמרו שם בגמרא נבי מילה החיצונה הוסיל ומקלקל בהבורה חייב מתעסק בחבורה חייב. מיהו לזה י"ל דרבינו אסק בא' זה דמקלקל בחבורה פטור שבאב כל המקלקלין פטורין ומוקימנא בגמרא מתני' כמ"ד מקלקל בחבורה פטור ועוד דלא כתב כן רבינו לומר דכי היכי דהתם חייב הכא נמי חייב אלא דכי היכי דהתם נעשה מה שחשב אבל לקדים הא' ש"ע: וג"ל לחרן דרבינו הוקשה לו מה שהוקשה לחום' בפ' בלל גדול (דף ע"ב) על הרבינו דנתכוין לחתוך אם הקולש וחתך אם המוצר דבנא אמר פטור ומשמע דלב"ע מיהו היכא דנתכוין לחתיכה דאיסורא ואגיי אחר חייב משמע דלב"ע מיהו היכא דנתכוין לחתיכה דאיסורא כגון לחתוך מחוצר זה וחתך אחר חייב ואמאי לשמואל דאמר מתעסק פטור אפילו נתכוין לחתוך מחוצר זה וחתך אחר פטור ואיירי כגון שנתכוין להתוך איזה דבר בשבור שהוא אלום ומצא מחוצר ורבינו לא רצה לחרן כך דמשמע ליה דאליבא אבי ורבא על שמואל ופסק כוותיה ולדידהו בריתא דהיו לפניו שתי גרות דולקות וכו' דקאמר שם חייב אין אירושה ליקדים כמו שהוא לשמואל אלא בשאינה היא דחייב דיון דנתכוין לדבר איסור אחר וכן מתני' דנתכוין בשבה הוא ומע"ג דרבא חיירן שם ליקדים אליבא דשמואל חיירן ולית לה ס"ל דאיסור נוסף אקשי לעיל לרב נחמן על הא דשמואל מהאוא דחיטורא וא"כ כלה דמתחתא אליבא דשמואל לא נקטינן כוותיה. עוד הקשו שם הא' מרבא נוסיף דקאמר נתכוין לזרוק ארבע וזרק ה' פטור והא החם נתכוין לזריקה דאיסורא ומסור. וקשיא ל איתא לדעת רבינו דהוא שבק כאן דנתכוין לקלקל תאנה א ולקח מצא חייב וכפי"ב כתב נתכוין לזרוק ד' וזרק ה' פטור ויש לחרן לדעת רבינו דשאני דנתכוין לקלקל מחוצר זה ולקח זה חייב דשאלה בלקיבה היא אחת וכרי ושניה אלא שהם נמשאים מתולקים אבל נתכוין לזרוק ארבע וזרק ה' נמשיה שעולה מחולקת דהוא היה רוצה לזרוק ד' וכיוחה הזריקה ה' היא מהלקת לגמרי ולכך פטור והבן זה. וכ"ם כיון דרבינו אינו מפרש הברייתא דהקדימה דין זה של הקדימה מנין יצא לו דהיכא דהפך הדבר פטור בני חמרים שחורות ולכמה ולכמה דבריתא דאמר להדליק ולכבות ונכנה והדליק בהקדימה אחת חייב אבל אמרינן דהוי כמו הדלקה וכבוי. ומה שאמר אבל אם נתכוין להדליק ראשונה וכו' אפשר הוא אלא אחרי בנוגע לשניו דהיינו שתי גרות דולקות אבל אם אחרי אחד לבוח ואחד כבוי ולא הולרך רבינו לפרש ואמ"ם דלשון אבל משמע דאחרי על חלוקה קמייתא. והרמב"ד בהשגות חיקן הלקה אבל שבאב גר ל' דלוק וגר ל' כבוי ובאב אמר שבאב בשתים שיבוש, ונראה שאמרו אשון מ"ם שנראה דאחרי בנוגע דאחלקה קמייתא ומ"ם אחי לגירסת הספרים שעיר דבר נרור כמ"ם, כ"ל לפרש לשון רבינו הבריו אין בהם נאמל ופקק. אינכרא דהכר המגיד כתב ושיקר הפי' הוא נתכוין לאיזה דבר בשבור שהוא אלום נראה דמשמע דס"ל דרבינו מפ' כפי' הוספות ולא ס"ל דאליבא אבי ורבא עליה דשמואל דבהתחי. ומ"מ אני אומר דהדבר מוכרח כמ"ם אלא שהרב המגיד לא כתב אלא נראה דמשמע הוא זה ואמ"ם שלין דמה רבינו בן מ"מ לענין הדין יש לסמוך על זה אבל אין כוונתו לומר שרבינו יסבור כן:

יא אבל אם נתכוין להדליק ראשונה וכו' פטור וכו'. כלומר היו לפניו שתי גרות אחת דלוקה ואחת כבויה וכונתו לכבות אם הדלוקה ולהדליק אם הכבויה וכל אחת מהן יקראו ראשונה בערך הפעולה אחחיל ממנה ואם יתחיל מלאכת הכבוי מהדלקה אז מקרא היא ראשונה ואם תתחיל מלאכת הדלקה מהכבויה אז מקרא היא ראשונה:

יב אבל אם נתכוין להוציא לפניו וכא לו לאחריו פטור וכו'. כ"כ דלאמרינ וכא לו לאחריו פטור כדקאמר רב אחי בפ' המלמד (דף נ"ב:) וכיצד לא חייב לרבינו אמר שם הרב המגיד דבכר אמר שם בשותפות בין שעשה זה מקצתה וזה מקצתה (שם [י"ם] נ"ם): וכל השמה מלאכה במתעסק ולא נתכוין לה פטור. זה מימרא שם, (שבת נ"ב:) ובכמה מקומות:

יב כל המתכוין לעשות מלאכה ונעשית ביותר על כוונתו חייב בפחות מכוונתו פטור. פ' המלמד מבואר. והבהגות אמר אברהם אין לשון יפה בזה אבל היה לו לומר המתכוין לעשות מלאכה מעולה ונעשה פחותה פטור אבל פחות מכוונתו אינו פטור אמר שבי שם כתב שם מתעסק חייב והוא פחות מכוונתו אלא אלא קלקל מעצמו, עד כאן. ואני רואה בכאן חסן להגיע אדקדוק לשון רבינו באמרו ונעשית הוא אלא נעשית בדרך כוונתו אלא בעמי. ובהאמרי הוא יותר על הכוונה חייב ובעשה פחות פטור. ושם מתעסק לא בהתחת מחשבתו כלל אלא אלא עבירה ולא היה לו אפשר לכתוב שמעתי שם לא יכתוב שם המלה וכ"ם שהכר ביאר דבריו כל זה בביאור שהזכיר בדיבים: כיצד הרי שנתכוין להוציא וכו'. זה שם במשנה ומפורשת בגמרא:

יג היה הנור בסינר והשליך וכו'. זה מבואר בהבהגה (שם דף נ"ב:) בגמרא שמרו וכו' שכן רגלי לריות מוזר. ובירש"י ז"ל אשם נתן לו דבר להוציא וכא לו לגד אחר חייב שדרכו לריות מוזר שכיבוקין ומחלה ידע שמוטו להתחסך ע"כ:

יד כל המתכוין לעשות מלאכה וכו'. זה מבואר בהרבה מקומות בשבת ומהם פ' המלמד בגמ' (שם נ"ב):

טו וכן כל מלאכה שהיחיד יכול לעשותה וכו'. מבואר בשבת ובריתא בהמלמד (שבת דף נ"ב נ"ג). ומ"ם כגון שמקר המסן מרבות זה וכו'. מבואר בהבהגה בפ"ק:

ואם

מגדל עוז

כל המתכוין עד שאר מלאכה. פ' המלמד (דף נ"ב): כל המתכוין עד כ' אותיות חייב. פ' הבונה (דף ק"ב): וכן אם נתכוין עד כזיתא חייב. פ' הארג (דף ק"ב): כל מלאכה עד כזיתא חייב פ' המלמד (דף נ"ב):

כל הזכויות שמורות לרי. בי. אס. מחשבים בע"מ ©